

sammen for at bryde Arbejdernes Sammenlutning. Det er den tredje Akt i denne Kamp, de ere komne til i Thydfland, hvor der jo er Undtagelseslove mod Arbejderne. Denne tredje Akt ere vi selvfølgelig ikke komne til her, og vi kunne ikke komme til den paa regelmæssig Maade, da selvfølgelig dette Thing aldrig vilde give sit Samtykke til den Slags Undtagelseslove og da Justitsministeren heller ikke vilde falde paa at forelægge dem, men der er mangfoldige Arbejdere her i Landet, der ved denne Sag, hvad enten det er rigtigt eller galt, have faaet et Indtryk af, at nu skulle vi her begynde paa 3die Akt af denne Kamp. Om det er saa eller ikke, skal jeg ikke udtale nogen Mening om, men jeg vil kun sige, at man har ikke Lov til at betragte Sagen som en ren Ubetydelighed. Dette Stykke, denne Kamp mellem Fattigdom og Rigdom, har virkelig mere end 3 Akter, og man kan ikke af, hvad der foregaar i 3die Akt, slutte, hvad der vil foregaa i 4de og 5te. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Minister havde — jeg vil ikke sige taget noget mere alvorlig paa Sagen — men at han ikke havde indskrænket sig til alene at gjøre disse formelle Bemærkninger eller gjøre disse rent formelle Betragtninger gjældende, som naturligvis vare fuldstændig rigtige, men som jeg ikke skal give mig til at dømme om. Jeg vilde ønske, om det maatte lykkes den høitærede Minister at komme til at se, om jeg saa maa sige, hvad der ligger bagved den Slags Spørgsmaal, der, hvad enten det er rigtigt eller galt, have sat den offentlige Mening i Bevægelse, thi den Slags Spørgsmaal bliver man nødt til at tage alvorlig.

Beth: Det skulde glæde mig, om Fremkomsten af denne Forespørgsel maatte bidrage til end ydermere at vække Interesse og Bestræbelsen for at komme til at se, hvor nødvendigt det er, at vi inarest muligt komme til en Forandring i vor Retspleie, og da særlig i vor kriminelle Retspleie, en Interesse, som jeg ikke beviidler i store Kredse er til Stede, men som endnu ikke synes at have formet sig om noget absolut bestemt foreliggende Udtryk derfor. Det forekommer mig ganske vist, at den meget ærede Justitsminister noget stillede sit Forhold lige overfor Retterne paa Spidsen, naar han sagde, at

han hverken var berettiget eller forpligtet til at indblande sig i Retspleien. Forstaaet paa sin Maade er dette naturligvis rigtigt, men man kan dog ikke se bort fra, at der hos Justitsministeren ligger en stor Myndighed med Hensyn til Retspleiens forsvarlige Overholdelse, dens forsvarlige Gang og en Op-sigt med, at dette finder Sted, og en Myndighed til at skride ind, baade igennem Anklagemyndigheden og vel ogsaa disciplinært, naar det paa et eller andet Punkt maatte findes, at Retten ikke bliver forsvarlig pleiet. Det er Noget, som jeg er overbevist om, at den meget ærede Minister principielt ikke vil være uenig med mig om. Hvorvidt der i det foreliggende Tilfælde, som Forespørgslen angaar, foreligger tilstrækkelig Anledning for den meget ærede Justitsminister til at gjøre Brug af visse Bemyndigelser, ja, derom skal jeg ikke tillade mig at sige Noget. Jeg har ikke set Akterne og Forhørsudskifterne, og jeg vil forbeholde mig, om der skulde blive Veilighed dertil, en Udtalelse begrundet paa selve Akterne. Naar den meget ærede Justitsminister blandt Andet betonedes, at der ingen Klage var fremkommet, saa vil jeg sige: ja, det er i Sandhed ikke let for en Arrestant at klage. Man kender jo fra Militæretaten, hvor vanskeligt og farligt det er for en Underordnet at klage over sine Forsatte, selv om han tror, og selv om der er Mange med ham, der mene, at han har fuldkommen Ret. Og for en Arrestant, der i saa høi Grad er voldgivet Dommeren og de andre Myndigheder, der have med ham at gjøre, tror jeg, man maa sige, at det ogsaa er en risikabel Sag og i formel Henseende ikke nogen ganske let Sag — skjøndt den formelle Side kan overvindes — med Nytte at fremføre Klage. Det er Noget, en Arrestant altid maa være i høi Grad betænkelig ved. Det er ikke anderledes og kan ikke være anderledes, end at han snarere søger at mildne det Forhold, der kan være Tale om, paa anden Maade, ved at henvende sig til Dommeren, ved at bede ham om Et eller Andet, end netop ved at sætte sig paa den høie Hest og klage. Naar det blev bemærket af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Sauridsen), at der er Forskjel paa Behandlingen i Varetægtsfængsel og et saadant Fængsel, som anvendes til Udsoning af Straf, saa er dette vistnok fuldkomment rig-